

Men det har som sagt ikke hidtil været os muligt at faae dem behandlede samlede, man har skilt dem ad, og dette har voldt os, der ere af den Mening, som jeg har udtalt, megen Vanskelighed. Efter at have faaet de nye Lønningsslove slaaede fast, modfatter man sig rimelige og maadelige Forandringer i den tidligere Pensionslov. Den ærede Minister oplyste, hvor mange Embeder, som tidligere vare forbundne med kongelig Udnævnelse, der nu ere faldne bort, og dette er selvfølgelig rigtig; jeg tvivler slet ikke om, at Tallene ere rigtige, og at det maa være et stort Tal, fremgaar jo af Indholdet af de Lønningsslove, vi have vedtaget. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, man kan ikke derved afvise den Mening, at de Embedsmænd, der fremdeles endnu ere pensionsberettigede, ere for fordelagtigt stillede, og heller ikke afkræfter man derved vor Paastand om, at den Pensionslov, vi nu have, er selv efter de Lønninger, vi senere have vedtaget for de større Embeder, endnu for fordelagtig, og at den endnu giver en forholdsvis for høj Pension, for saa vidt der til Embederne endnu vedbliver at høre kongelig Udnævnelse. Der kan det Spørgsmaal, hvad vi i det Hele taget i en samlet Sum spare, ikke være det Afgjørende, naar vi tage Hensyn til de Embedsmænd, der fremtidig faae kongelig Ansættelse, og det Samme gjælder med Hensyn til, hvad der er udtalt om at flere Embedsmænd nu først faae kongelig Udnævnelse i en noget ældre Alder end før. Men alt dette er Noget, der i flere Aar har været Gjenstand for vor Overveelse og Opmærksomhed, og jeg har ikke fundet det nævnt ved det, den ærede Minister nu har oplyst. Jeg skal ikke opholde mig længere ved de Spørgsmaal, som den ærede Minister har omhandlet, men kun gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister godt veed, at Forslaget, saaledes som det her foreligger, ogsaa gaar ud paa, at Enten, der ere fornuende, ikke skulle have Pension. Vi finde det aldeles urigtigt at give Enten, der ere fornuende, Pensionsret. Vi ere isølge Grundloven bundne til at give kongelig udnævnte Embedsmænd Pension, men Grundloven indeholder ikke det Hjærnt om, at Staten har nogen Forpligtelse lige overfor Enten, og naar vi saa tilbyde at give de Enten, der behøve det, og som for Finantsministeren oplyse, at de virkelig trænge til Understøttelse, en saadan, og gaa ud fra, at de skulle beholde det, de hidtil have haft som Pension, hvorimod den skal negtes dem, om hvem det er vitterligt, at de have Formue at leve af, saa tror jeg ikke, at en saadan Fremgangsmaade vil kunne anses for urimelig eller ubillig. Svad angaar den anden Bestemmelse, nemlig Understøttelsen til Børn efter afdøde Embedsmænd, da have vi jo indrømmet, at der herom vil kunne tages Bestemmelse paa Finantsloven, men det er uinstitutionelt og sridende imod Bestemmelsen om Bevillingsmyndigheden at sige, at Kongen har udelukkende Ret til

at give saadanne Børn Understøttelse, uden at det behøver at gaa igjennem Bevillingsmyndigheden. Dette er urigtigt, ja endog principielt urigtigt. Naar nu den ærede Regering ikke kan gaa videre, saa vil der for os kunne være to Veie at gaa. Man kunde tage Forslaget tilbage og overveie, hvad man videre skulde gjøre for at fremme denne Sag, eller ogsaa kunde man nedsette et Udvalg. Jeg er tilbøielig til at foreslaa det ærede Thing at nedsette et Udvalg; thi naar vi saaledes stadig møde en Afvisning af et saa moderat og billigt Forslag som det her foreliggende, saa er det min Mening, at vi maa opstille andre Forslag, der mere stemme overens med vor egen Betragtning af, hvorledes Pensionsloven burde være, og igjennem et Udvalg søge at faae Forslaget forandret i den Retning, som vi nu maatte anse for at være den rette. Ved samme Leilighed vilde vi jo kunne faae de af den høitagede Finantsminister nu meddelte Oplysninger, som jeg finder, at det ogsaa vilde være hensigtsmæssigt at faae slaaede fast — skøndt de jo ville blive slaaede faste igjennem Rigsdagstidenden — for at det paagjældende Udvalg kunde tage dem under tilbørlig Overveelse. Naar vi for det Første ikke kunne komme igjennem med det Lovforslag, her foreligger, saa er der to Sovedretninger, hvori jeg mener, at vi maa se at faae dette Forslag forandret for Fremtidens Skyld. Jeg finder nemlig, at det ikke er rigtig holdbart eller i det Hele taget hensigtsmæssigt, at vi have en og samme Pensionslov for Militæretaten og for Civilstaten; thi det forekommer mig, at der er en saa stor Forskel imellem Embedsmændene i disse to Stater, hvad deres hele Stilling angaar — vi vide jo, hvorledes de militære Embedsmænd blive ansatte i en overordentlig tidlig Alder — at en forskellig Pensionslov for disse to Grene af vor Embedsstand er fuldkommen onskelig og berettiget. Dernæst mener jeg ogsaa, at man muligvis kan lade den nuværende Trinsfølge blive staaende, naar man træffer en Bestemmelse om, at ingen Embedsmænd kan faae kongelig Ansættelse i et Embed, førend han har bestået det i 10 Aar, — naar jeg siger 10 Aar, er det kun eksempelvis jeg nævner dette Tidsrum, thi det kan jo godt blive et andet Tidsrum, man kan vælge, — men naar man har en saa fordelagtig Trinsfølge som denne, hvad man stadig maa erindre lige overfor de nuværende Lønningsslove, saa forekommer det mig, at man ogsaa ad denne Veie godt kan lade den staa, naar man ved Siden deraf forlanger, at en Mand, der ansættes i et af de Embeder, hvormed der er forbundet kongelig Udnævnelse, ikke kan faae denne, førend han har siddet i Embedet i 10 Aar; thi saa vil der ogsaa derigjennem fremkomme en Nedsettelse i Pensioneringen. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at da jeg næver stor Tvivl om, at dette Forslag virkelig vil bringe os ned til det, som jeg kunde anse for det Rette, og Ministeriet vedbliver at afvise Forslaget, mener jeg, at det